

COMENTARI

L'ajut econòmic al Partit a Catalunya

Deiem en el BUTLLETI anterior, que la militància antifeixista espanyola havia entrat en el període de concrecions polítiques, de perfilament de formes, de plasmació d'un cos robust, que seria el que donaria la batalla decisiva i venceria el règim oprobios de Franco i la Falange.

En les setmanes transcorregudes, s'han produït fets remarcables que han vingut a corroborar aquelles previsions. Dos d'ells, que poden ésser considerats com dels més importants — i dels quals en parlem més àmpliament en el lloc corresponent d'aquest butlletí — han estat en gran part determinats per l'acció del nostre Partit. Ens referim a la constitució de « Solidaritat Catalana » i a la del « Moviment Socialista de Catalunya ».

El Comitè de França del P. O. U. M., interpretant fidelment les conclusions polítiques aprovades en la Conferència de Tolosa, inicià tot seguit els treballs de gestació d'uns moviments que, si en llurs formes inicials no presenten encara les característiques ben definides que entenem convenen per a un futur més a menys immediat de la política catalana i peninsular, en constitueixen certament les cel·lules mares, les bases sòlides.

Està, doncs, en vies de realització el que la gran majoria del Partit — a Espanya, a França i a Amèrica — entén que és la línia més realista i revolucionària, per a arribar a dotar els treballadors del nostre país de les armes orgàniques i polítiques necessàries per a la victòria.

No ens cansarem de repetir-ho. La vida política espanyola ha vingut desenvolupant-se, a través de la història, sobre una paradoxa fonamental: el sector de la gran família ibèrica econòmicament més desenvolupat i, per tant, socialment més avançat, s'ha trobat pràcticament absent de la tasca essencial de conducció del vaixell peninsular. Aquesta llacuna tenia per causa el fet que la classe treballadora catalana no havia arribat, encara, a trobar la síntesi d'un procés profundament revolucionari com és el problema nacional de Catalunya.

Problema fonamental de llibertat, forçosament ha d'arribar essent arborat i expressat pels treballadors de la nostra terra, segurs que el Socialisme és el sol sistema polític que dona formes justes de convivència entre els homes i entre els pobles.

L'encert — en aquest aspecte —, de la línia política que el Partit s'ha trocat, consisteix en haver vist clar la significació que cal que el nacionalisme català tingui, a ésser interpretat per la classe treballadora de Catalunya.

Des de la Conferència de Tolosa s'ha ajudat econòmicament l'acció del Partit allà baix, per valor de vuit mil pessetes, que representen cent vint-i vuit mil francs. Aquesta quantitat ha estat possible recaptar-la per l'aportació extraordinària de diferents camarades. Amb tot, no s'ha aconseguit encara exactament arribar a les cinc mil pessetes mensuals que prometerem al Delegat de l'Executiu de Catalunya a la Conferència de Tolosa.

La majoria de militants i de Comitès no han respost encara la fulla de subscripció per a la quota extraordinària. Alguns, sortosament ben pocs, han barrejat la seva companyia obstruccionista inhibint-se expressament, o desprestigitant la recaptació. Ells sabran perquè ho fan.

Quan cada dia es fa tant dura la labor dels nostres companys allà baix; quan molts d'ells van a parar a les presons i quan un d'ells ha estat afusellat, és un crim tractar aquesta cosa amb tanta lleugeresa i manca de responsabilitat.

Si bé és explicable que els companys que estan en mala situació econòmica hagin d'inhibir-se d'aquesta subscripció extraordinària, no té cap mica de justificació que es facin despeses per a treballs obstruccionistes i, en canvi, que no trobem en les llistes de subscripció el nom dels companys que les executen.

Demanem l'autorització a tots els que col·laboren a la subscripció extraordinària, per a publicar normalment els seus noms en les llistes de subscripció que publicarà el « Butlletí » i si per qualsevol raó no volen que el seu nom es publiqui, poden dir-nos el pseudonim que volen que usem, ja que el que interessa és que quedi una constatació pública de la seva aportació, ací i a Catalunya.

Creació del « Moviment Socialista de Catalunya » a França

L'apartat VI de les conclusions de la Conferència de Tolosa, diu: « El Partit considera obert un procés d'unificació de totes les forces obreres de Catalunya — on la crisi del moviment obrer a pres ja formes concretes — per tal que d'ella en surti, amb la nostra integració, el gran Partit obrer de casa nostra, a través del qual es portarà a terme la missió peninsular de la classe treballadora catalana ».

El dia 14 de l'actual quedà constituït el Moviment Socialista de Catalunya, força aglutinant dels treballadors de Catalunya per als quals la idea de Socialisme és consubstan-

...la de Llibertat. Prend una forma especial, eficaç de l'organisme de l'acció socialista a Catalunya, sense que cap organització adherent perdi la seva personalitat.

Els documents que publiquem a continuació són prou eloqüents per a què calgui fer un comentari.

Direm solament que són mol nombrosos els elements que havien figurat adscrits a diverses disciplines polítiques de Catalunya — socialisme, sindicalisme, esquerres republicanes — que durant aquest darrer temps ens han donat proves de veritables desitjos que el *Moviment Socialista de Catalunya* esdevingués un fet i han declarat palesament que la seva creació farà rendir la confiança dels treballadors catalans en els destins del Socialisme.

El P.O.U.M. pot sentir-se satisfet d'haver contribuït remarcablement i sincerament a dotar els treballadors de Catalunya d'un organisme que està destinat a ésser el gressol del gran Partit obrer que necessita el poble català.

Explicació de la convocatòria per a la creació d'un moviment d'unitat socialista a Catalunya

Propòsit :

La reunió del dia 14 de gener del 1945 és la conseqüència d'una sèrie de gestions, de contactes i de relacions, sovint personals, que desde fa temps coincidim en fer les, nosaltres ací a l'exili i altres companys a Catalunya.

El propòsit, és de buscar quins punts de coincidència es poden trobar, entre els diferents sectors del moviment polític obrer de Catalunya, que permetin reunir lo en un mateix organisme d'acció. Pulsar fins quin punt la voluntat que tots tenim d'arribar a una entesa es un factor prou fort, a desgrat de diferències d'apreciació que hi poguessin haver-hi, per a obtenir-la.

Tant en els nostres rengles i, com es de suposar, en els rengles dels demés i en moltes individualitats aïllades, s'han sofert evolucions que, per tal com són fetes sobre la base de depart de les concepcions polítiques que ens separaven abans, podria molt ben ésser que avui convergissin en l'apreciació d'un dels moments històrics de més transcendència. I seria lamentable que pel prejudici d'hàbits orgànics, malbaratessim la possibilitat d'entesa.

Fem i ens fem aquesta convocatòria del dia 14 de gener, precisament per a poder trobar-nos en presència de pensaments diversos i de diferents sectors del moviment obrer de Catalunya, per tal de veure si pot sortir-ne un acord, petit o grand, que en l'acció futura mení colze a colze forces polítiques obreres que restaven dividides.

Necessitat d'un fort moviment polític obrer a Catalunya

Així com a l'interior de la Península l'esplua dorsal de la revolució democràtica i les possibilitats per a la transformació socialista, radiquen sobre el P.S.O.E., a Catalunya, en el llarg de la República, el rol preponderant l'ha jugat un partit republicà burgès. El moviment obrer hi és més dividit que en altres llocs, entre seccions catalanes de partits peninsulars i partits obrers autòctons.

El factor més important de divisió ha estat el problema nacional de Catalunya, el qual ha fet que, a contrecop dels agrupaments polítics obrers de reflexe peninsular, si mon-
tessin també agrupaments essencialment catalans. No solament les acusades característiques nacionals de Catalunya,

sinó també, i desde la República, les atribucions estatutàries que han donat una vida política autònoma al nostre país, han servit per a precisar aquesta divisió del moviment obrer. Seria absurd que volguéssim desconèixer aquest estat de coses i esquivéssim el trobar-hi la solució que s'imposa. L'absurd no el cometem deliberadament. Prejudicis i hàbits eviten que ens parem a raonar com es degut, aquesta cosa que impideix una de les missions elementals del moviment obrer, que és la d'unir-se.

El fet polític que representa la realitat nacional de Catalunya, no solament no el volem esquivar sinó que tots sentim que ha d'ésser considerat com un factor progressiu dintre el propi moviment obrer. Que ens coaccioni o no l'apreciació que pugui tenir del problema nacionalitari la resta del moviment obrer peninsular — precisament perquè no viu ni sent dintre la diferenciació que es forma a Catalunya del procés polític espanyol — nosaltres tenim el deure de prendre l'actitud més justa i més real, en benefici del moviment obrer, i determinar pel nostre compte les formes que millor serveixin els interessos que defensem, que no són sols els d'una classe sinó els de tot el poble de Catalunya. És així que servirem millor, també, els interessos de tots els altres pobles peninsulars. Tota altra cosa seria perllongar l'incomprensió que ens fa mal a nosaltres mateixos.

El raonament que deurem fer-nos es d'una simplicitat extraordinària. Si un dels motius més importants i permanents de divisió es el problema nacionalitari, perquè no l'usem a l'inversa i fem-nos el nostre, que es deure nostre el fer-nos-el, no el fem servir de comú denominador per a l'unió?

La conjunció dels republicans catalans i del moviment socialista espanyol ha portat la vida política de la República — evidentment a sotregades — des de l'abril del 1931. Els republicans catalans juguen aquest rol de « tandem » de la República en tant que galvanitzen, entorn seu, tot un poble en la defensa de les seves característiques diferencials. És una cosa evident que un gran Partit dels treballadors de Catalunya, que reflecti exactament l'esperit del país, transformarà la conjunció republicano-socialista en la veritable unitat d'acció del moviment obrer peninsular.

Ningú pot alegar que moltes de les seccions catalanes de partits peninsulars representin a Catalunya la part considerable d'immigració vinguda de l'interior de la Península. Les característiques particulars del nostre procés polític juguen igual per a ells que pels demés habitants de Catalunya i la realitat ens ha demostrat, en tots els esdeveniments polítics d'importància, que aquestes masses s'han identificat millor amb les formacions polítiques autòctones que amb les seccions catalanes dels partits peninsulars. És que el moviment nacionalitari de Catalunya representa, en el procés polític peninsular, un dels factors progressius de més transcendència.

Un altre factor de desunió, que no es pas particular a Catalunya, són les divisions clàssiques del moviment obrer esdevingudes al llarg del temps i entorn de moments històrics i de desenvolupaments econòmics, diferents dels d'ara i sovint superats. Ens mantenim dividits perquè hem creat uns interessos orgànics i de concepció, amb els quals ens hem acostumat i en els quals hi hem considerat la divisió com a immutable. La concepció ideal de la llibertat i la solució socialista de l'economia són consubstancials. Sense l'una no es concebeix l'altre. Fòrmules i factiques que moltes formacions socialistes podien haver adoptat en el curs del seu combat i que podien semblar, a altres tendències del moviment obrer, com un atentat a l'exercici de la llibertat i un tribut a l'intolerància, són avui denegades, per tal com l'experiència i el moment històric reclamen, més que mai, que la idea, la defensa i l'exercici dels principis de llibertat formin la concepció moral del socialisme.

No queda ja cap organització obrera a la Península que

no cregui en la necessitat d'una estructuració política de la seva concepció ideològica. La nostra experiència passada i el desenvolupament de l'economia en un pla mundial, obliguen avui a qualsevol ideologia del moviment obrer plantejar-se els problemes d'organització política del país i, per tant, el de la seva intervenció. Per altra part, la concepció moderna de l'Estat futur, el problema d'una democràcia permanent i el de la gestió econòmica a través dels organismes representatius del treball, plantejen una intervenció politico-econòmica dels sindicats, com a pilars bàsics, en l'estructura de l'Estat. Tota la teoria del Sindicatisme pren una realitat que el moviment polític socialista ha de comprendre i fer-se'n seu.

Si dintre la discòrdia i la inconsciència, el moviment obrer perdé una ocasió històrica, després de la Revolució Russa fins a l'adveniment del feixisme, a l'hora de la gran crisi del sistema capitalista, ara, quan s'obre un nou període i que la classe treballadora sortirà d'aquesta guerra desfeta, cal que el seu reagrupament en cada país es faci ampli, ràpid i, sobretot, consistent. Altrament, corre el perill de que en l'intent d'estabilització de la nova etapa del capitalisme l'acció del moviment obrer no tingui la transcendència necessària que requereix el compliment de la seva missió històrica.

Això obliga a plantejar-nos, d'una vegada, la relativitat revolucionària dels petits partits i de les seccions de partits forasters al procés polític del nostre país. Lògicament, en la vida política i econòmica d'un país, no pot considerar-se res més que un agrupament per a una interpretació política de tendència tot organisme que no representi una força d'opinió i d'interessos prou important per a garantir la continuïtat democràtica. És a dir: que un partit polític dels treballadors ha de representar — dintre un sistema democràtic — una força cohesionada prou forta perquè no es pugui tirar endavant ni retrocedir sense contar amb la seva actitud política.

Petits partits, seccions de partits peninsulars o creacions d'emergència — com són els fronts únics d'acció —, tota altra cosa que no sigui una forta condensació de forces dintre una mateixa disciplina, no són res més que un desig de partit, un anexe, una voluntat teòrica, o una elocubració política; segurament respectables, però sense la efectivitat revolucionària que reclamen els moments actuals.

El que cal, és que les expressions de tendència i les diferències d'interpretació siguin garantides en el partit dels treballadors per un rigorós exercici democràtic interior, si bé exteriorment s'han de fondre en una mateixa cohesió i disciplina.

Tantes i tantes raons hi ha per a fer una revisió general de l'actitut i de les diferències entre el moviment obrer, que podem bé escollir el moment històric excepcional en que vivim per a fer-les.

Missió d'aquest reagrupament de forces a Catalunya

En l'ordre interior, l'existència d'un gran reagrupament polític obrer a Catalunya, produiria un canvi de relació de forces que trenca l'habitual equilibri polític. És a aquest moviment que li recau el deure de reestructurar Catalunya a les reformes nascudes de la convulsió internacional actual i d'enrobar-hi la personalitat nacional, donant-li el tò de país-pilot dintre el concert dels pobles peninsulars.

Concepcions noves nascudes de la guerra que, sense un gran partit obrer que les pugui defensar i aplicar, mantindrien el nostre país, precisament industrial, i amb ell i per tant tota la Península, en aquest estat d'endarreriment endèmic que el faria subjecte a totes les intervencions exteriors.

Les necessitats d'una interferència econòmica profunda entre els pobles fera néixer formes de relació de estructura polítiques diferents, que garantitzin tot el possible la sobirania i les característiques de cada país. El Federalisme, en interpretacions diverses serà la fórmula política adoptada per a aquesta interdependència. Fórmules de convivència que a la Península poden representar la solució d'un dels problemes de la revolució democràtica més vius i progressivament més importants. Catalunya, que doctrinàriament i popularment es la Seu peninsular de l'idea federalista, ha d'interessar-hi els altres pobles ibèrics, vertebrant així d'una vegada el país. Única manera de destruir, per a sempre, tot reviscolament de les forces reaccionàries, que trenquen la seva força estructural de l'unitarisme. És una missió del moviment obrer, que té el federalisme com a forma més justa de relació entre els pobles en el seu programa, de portar-lo a l'aplicació en el seu país, on la coexistència de diferents problemes nacionalitaris obliguen a trobar sistemes de convivència que al mateix temps que reforcen cada personalitat nacional, enriqueixen la col·lectiva de la Península.

I, sobretot, aquest agrupament polític de les forces obreres de Catalunya, dona l'oportunitat de fer conèixer amb tot el seu classicisme moral l'ideal del Socialisme. Classicisme moral que interpretat sota l'experiència que ha tingut el moviment obrer de casa nostra i per la que ha viscut i viu tot el món obrer, pot donar la síntesi del moviment socialista de l'hora històrica. És missió nostra doncs, d'interpretar-la degudament.

Característiques

No volem prejudicar res sobre la forma que pugui donar-se a aquesta unitat orgànica d'acció del moviment socialista de Catalunya, però sí que podem manifestar la voluntat de que la seva forma orgànica, sigui la que sigui, prengui una permanència, és a dir que prengui les formes més simples i consistentes que la capacitin per a l'actuació política.

La reunió del 14 de gener obre un període d'identificació a unes posicions de coincidència que nosaltres mateixos elaborarem. No ha d'excloure's però tota nova aportació que vingui de l'interior de Catalunya o de l'exili. Seria treure-li possibilitats el de cloure aquest període massa aviat i obligar a que noves adhesions col·lectives o individuals, vingudes posteriorment, haguessin de sotmetre's a posicions definitives, la qual cosa podria impedir el reunir-se-hi.

Creiem que ha d'ésser un interès primordial de l'agrupament que constituïm, de marxar amb una completa identificació amb el que paral·lelament es forma a Catalunya.

Una altra de les nostres preocupacions ha d'ésser la de facilitar per pacte o per entesa la unitat d'acció de tot el moviment obrer a la Península. Nosaltres creiem que el moviment obrer de la Península guanya posicions en relació a la nostra robustesa, d'igual manera que la nostra acció guanya en eficàcia en tant que pugui col·laborar estretament a l'acció peninsular.

Creiem que les adhesions poden ésser indistintament col·lectives o individuals. L'ideal per a nosaltres, és de que la síntesi socialista que en neixi, formi una mentalitat pròpia que identificarà directament als adherents individuals i, a través de les seves respectives organitzacions, els militants col·lectius. Període indispensable d'identificació que permetrà, més tard, de reunir democràticament els uns i els altres.

Tolosa, 1 de gener del 1945

ACTA DE CONSTITUCIÓ

del

« MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA »

Amb el nom de « *Moviment Socialista de Catalunya* » es constitueix un organisme, ampli de estructura i de disciplina, que té per missió la de reagrupar les forces obreres, pageses, intel·lectuals i tècniques, que acceptin i tinguin fe en el Socialisme com a forma d'organització econòmica, política i moral de la societat.

Adopta el lema de « *Federació, Democràcia i Socialisme* », sistemes que representen avui, respectivament, la millor expressió de l'exercici dels principis de llibertat, en les formes de convivència entre els homes i entre els pobles, en l'aplicació dels drets d'autodeterminació de l'individu i en l'organització més justa i humana de les relacions polítiques i econòmiques entre els homes.

Assisteixen a la reunió representacions de l'« *Unió Socialista de Catalunya* » de la « *Federació Catalana del P.S.O.E.* », del « *P.O.U.M.* », i individualitats pertanyents a diversos sectors.

Consideren que és missió seva :

I. — Dirigir l'acció política socialista a Catalunya.

II. — L'educació de les masses treballadores — intel·lectuals i manuals — a la idea del Socialisme.

III. — Defensar i enrobustir la personalitat de Catalunya en tots els seus aspectes, considerant que és un deure i un sentiment dels treballadors de Catalunya l'interpretar el desitg i la voluntat de tot un poble a través del principi clàssic del Socialisme : reconeixement del dret dels pobles a disposar d'ells mateixos.

IV. — Portar l'iniciativa d'estructurar, a tó amb les formes que demana la lluita en l'actual etapa històrica, totes les expressions de l'activitat en el camp polític, sindical, cooperatiu, tècnic i cultural dels treballadors de Catalunya, cercant-hi les formes d'una coordinació superior i general d'aquests sectors del món del treball.

V. — Establir en una forma Federativa les relacions amb el Socialisme peninsular, per a donar-li orgànicament l'unitat d'acció i de pensament indispensables, que faci de les organitzacions socialistes la força motor i l'espina dorsal en el procés polític hispanic, conservant cada una d'elles una estructura autònoma que els permeti interpretar fidelment les característiques del país on se desenvolupen. Les relacions internacionals del Moviment Socialista de Catalunya seran elaborades conjuntament amb l'organisme socialista peninsular i representades a través d'aquest.

VI. — Fer tots els esforços possibles per tal d'aconseguir l'unitat sindical, condició indispensable per a la lluita eficaç que porti als treballadors a la victòria sobre el capitalisme.

VII. — Propugnar per una forma Federativa de convivència entre els pobles peninsulars, que rectifiqui la Constitució i els règims estatutaris i dongui al país una estructura eficient i estabilitzada.

VIII. — Lligarà la seva acció a la que paral·lelament porten a cap els companys residents a Catalunya, en el mateix sentit de reagrupar totes les voluntats socialistes. Ajudarà per tots els mitjans a la lluita per a l'alliberació que aquells sostenen intensament.

IX. — És voluntat de tots els assistents que aquest Moviment arribi en un futur a poder concretar-se en Partit. Concreció que pressuposaria formes orgàniques i de disciplina més eficaçes per a la lluita, sota el principi del ple exercici de la democràcia interna.

X. — Les adhesions al Moviment Socialista de Catalunya poden ésser col·lectives o individuals. La reunió en un sol cos orgànic d'aquestes dues formes d'aportació, podrà tenir lloc, d'una manera democràtica, després d'un ampli període de discussió i, quant les circumstàncies ho possibilitin, després d'una completa compenetració entre les forces residents a Catalunya i les de l'exili.

XI. — Sobre des d'ara un període de discussió, oral i escrita, el qual serà el procés de clarificació i d'identificació que permetrà l'establiment democràtic del pensament polític i tàctic generals. Aquesta discussió serà regida per les següents normes :

- a) Que tota opinió sigui exposada amb caràcter individual.
- b) Que no es faci propaganda ni captació per cap organització política determinada.
- c) Que es dongui com a acceptada la necessitat de la constitució del Moviment Socialista de Catalunya.
- d) Que s'eviti qualsevol immoderació en les expressions i tot insult a qualsevol tendència del moviment obrer.
- e) El Secretariat establirà tota altra regla que estimi necessària per a la bona marxa de la discussió.

Tolosa, 14 de gener del 1945.

DECLARACIÓ POLITICA IMMEDIATA

El Moviment Socialista de Catalunya declara, que tot i no estar d'acord amb la Constitució del 1931 i amb l'Estatut de Catalunya del 1932, considera que per a afavorir l'unitat de totes les forces antifeixistes en la lluita contra el règim franquista, pot acceptar, com a punt de coincidència, el restabliment de la legalitat republicana i estatutària.

Propugna i creu indispensable la constitució d'un Bloc de les forces obreres, pageses i republicanes de Catalunya i la necessitat de l'establiment d'un pacte amb les altres forces antifeixistes peninsulars.

Veu amb simpatia la constitució de « *Solidaritat Catalana* », que uneix les forces republicanes i les de la resistència. El Moviment Socialista de Catalunya, organisme polític dels treballadors, considera que és deure seu l'establir contacte i punts de coincidència amb les demés organitzacions obreres i pageses de Catalunya abans de prendre una determinació particular.

El Moviment d'Unitat Socialista a Catalunya

En el correu de Catalunya arribat recentment, els nostres camarades ens donen, amb relació al procés d'unitat del del socialisme, notícies que ens omplen de satisfacció i ens estimulen a prosseguir amb l'entusiasme que hem posat, des del primer moment, en la tasca empresa. Ardua i laboriosa, però de perspectives immenses.

Els nostres camarades, de comú acord amb els elements de la Federació Catalana del P.S.O.E. i de la U.S.C., han constituït a Barcelona un organisme d'unitat socialista similar al *Moviment Socialista de Catalunya*, a la creació del qual ens referim més amunt.

Aquesta coincidència, si bé en l'ordre cronològic es casual, no és filla de l'atzar. Respon a una total identificació entre el Partit a Catalunya i a França, en l'apreciació dels problemes que té plantejats la classe obrera espanyola i la forma d'enfocar-los per a donar-los-hi una solució conforme als interessos de la revolució socialista.

Saludem emocionats als camarades de Catalunya, el treball fructífer dels quals és la resultant de la fe en l'ideal que els anima i de l'abnegació i esperit de sacrifici que regeix tota la seva conducta.

Els que a l'exili — mobilitzats, com diuen les conclusions de Tolosa — esperem el moment d'ésser cridats per a incorporar-nos al lloc d'honor, tenim el deure de no regatejar, mentrestant, l'ajut material i moral que aquells camarades necessiten.

El moviment d'unitat socialista a Amèrica

Es una regla matemàtica que a una línia política justa donada — en el nostre cas definida per dos mots que ho resumeixen tot: Llibertat i Socialisme — hi convergeixin els homes que despresos de tota mena de prejudicis de grup i d'ambicions de tipus personal o de partit, tenen fe en la solvència i la rectitud de llurs idees i es guien únicament i exclusivament per aquest sentiment.

A Mèxic, homes procedents de totes les tendències del moviment obrer de Catalunya, en una magnífica suma de voluntats han iniciat un moviment que ha causat una sensació real en els mèdix exilats espanyols d'aquelles terres. Aquest moviment es limita de moment a la publicació d'un periòdic el títol i el subtítol del qual concreten amb claretat diàfana tot un futur polític: « ENLLA » (Catalunya per la independència dels pobles i el Socialisme).

Es per a nosaltres motiu d'intima satisfacció el constatar la part preponderant que hi prenen els nostres camarades, al costat de personalitats ben destacades d'altres sectors del Socialisme i del Sindicalisme catalans.

Donem a continuació els fragments essencials que compendien l'extensa declaració política del grup d'« ENLLA » (Catalunya per la Llibertat dels pobles i el Socialisme).

DECLARACIO

del Grup « ENLLA »

(Catalunya per la independència dels pobles i pel Socialisme)

Reunits, sense representació oficial de partit, organització o de grup, amb l'únic propòsit de servir la llibertat del nostre poble, en l'actual subjecció, i de cara al seu futur, coincidint que l'experiència viscuda durant la Revolució i la guerra civil espanyola, així com la trajectòria que presenta la conflagració mundial, obliguen a una nova orientació política, nacional i social, en vistes al món de la postguerra.

Sense trencar amb les nostres disciplines polítiques i socials, ens proposem crear un clima propici a l'apropament espiritual de tots els elements populars catalans: obrers, camperols, classe mitjana, estudiants, tècnics i intel·lectuals. Aquesta coincidència, la considerem indispensable per a propiciar una entesa amb els sectors liberals i obrers dels altres pobles d'Ibèria, la qual hauria de facilitar la solució del problema de llibertat nacional de tots i de cada un dels països, amb personalitat pròpia, que estan inclosos en l'actual territori de l'Estat espanyol.

Entenem que l'aportació més valuosa que pot fer-se a la causa de la independència de Catalunya és popularitzar i fer conèixer les seves aspiracions entre les masses treballadores i liberals dels altres pobles enclavats a la Península Ibèrica. Evadir els malentesos que les forces reaccionàries i incomprensives han inculcat arreu. Farem comprendre als pobles hispànics que els nostres anhels de llibertat no comporten cap alany de superioritat ni cap ideal exclusivista; que de la mateixa manera com estem disposats a lluitar per la sobirania i la llibertat de Catalunya, beneficis iguals desitgem per als seus pobles. Breu: que no és tracta d'un problema d'odi i de separació, sinó d'entesa cordial, en un pla d'igualtat respectant el dret a la llibertat dels pobles i dels individus.

Ens proposem, doncs, tressar el camí d'una entesa ideològica. En la controvèrsia pública que estem disposats a inaugurar, estudiarem la futura orientació política catalana. Els drets inalienables de la personalitat humana, les lliber-

tats democràtiques (de premsa, d'associació i de paraula), l'economia de l'esdevenidor, la sobirania catalana i dels altres pobles germans de la península, seran problemes que mereixeran la nostra preferència. Exposarem i discutirem doctrinalment i tàcticament les nostres opinions. D'aquest diàleg esperem que en surtin les solucions polítiques i socials, nacionals i internacionals, de la política del demà immediat.

Es indispensable que Catalunya i els altres pobles peninsulars puguin determinar sobiranament el seu esdevenidor. Cal, però, per arribar a aquesta eclosió, desintegrar i aparellar de l'Estat espanyol. Les seves formes repressives i coercitives, almenys han de sortir dels territoris nacionals d'aquells pobles que, tenint una fesomia pròpia, és la seva voluntat fer la prevaler. Amb un exèrcit d'ocupació, no hi ha sobirania possible. Llavors, i solament llavors, Catalunya i els altres pobles podran dir quina és la seva voluntat.

No aspirem a un aïllament català, sinó a la solidaritat amb tots els altres pobles del món i, en particular amb els de la Península Ibèrica. Repentim que som partidaris de l'acostament entre tots els pobles. Aspirem a una confederació de pobles ibèrics.

En els països d'economia industrial, es produirà una transformació radical del sistema econòmic, en virtut del fracàs i de les contradiccions del capitalisme. Catalunya ha estat precursora dels nous temps que s'acosten per a l'Occident. Entre encerts i errors, procedirem a una ordenació de tipus socialista. Per més de dos anys, malgrat la guerra, la vida industrial i econòmica del país, no solament funcionarà, sinó que a més, s'organitza una indústria hel·lica. La indústria, el comerç, tota la vida econòmica del nostre país han estat en mans del poble. Quina altra nació pot presentar una excepció semblant? Som els capdavanters de la implantació del Socialisme a Occident. Aquests exemples, encara que incipients, de socialisme operant, han il·luminat els pobles i esverat, al mateix temps, les classes capitalistes dirigents. No ens avergonyim pas de la nostra gesta. Al contrari: n'estem orgullosos. Reivindiquem la Revolució en tot allò que tingué de constructiu, ho exhibirem, i a través d'una crítica severa, intentarem treure les experiències indispensables per a establir les bases de la nostra futura lluita.

Creiem que la llibertat i la independència dels pobles, territorialment petits, es garanteix, millor que per les armes i les convincions de la diplomàcia secreta, per la justesa i per la universalitat de la seva política. Catalunya ha de tenir, de cara al món, una política transparent que procurarem resumir:

- a) Lluita contra tota mena de centralisme.
- b) Practicar una política d'aliança amb les altres nacionalitats ibèriques.
- c) Aliança amb les forces liberals i obreres espanyoles que, no recolzant el centralisme de l'Estat espanyol, estiguin disposades a acceptar el dret dels pobles ibèrics a constituir-se en països sobirans.
- d) Buscar la simpatia i la protecció internacional, mitjançant una política de defensa i d'ajut mutu entre tots els pobles sotmesos del món.
- e) Combatre totes les manifestacions de l'imperialisme en el pla internacional i propugnar per una Confederació europea de països lliures.
- f) Declarar que posem el principi de llibertat — dels homes i dels pobles — per damunt dels programes de totes les posicions polítiques i socials.

Aquesta declaració de principis, que publica « Enllà » al aparèixer el primer número a la llum, és sotscrita i avalada pels companys: *Jordi Arguer, Joan Vila, Bartumeu Costa, Josep Robust, Josep Gimenez, Fidel Miro, Marcelli Perello, A. Tona Nadalmat, Artur F. Costa i Josep Maria Muria* pel Grup editor; *Balús, Barlot, Joaquim Boigas, Alfred Cabanes, Rosen Cabre, Francesc Cama, Jordi Camps, Camps Ribera, Marce Canals, Francesc Ferrer, Gironella, Pere Matallonga, N. Molins i Fabrega, Porta, M. Serra Pàmies, Jaume Fox, Amadeu Robinat, Angel Sanblancat, Jordi Tell, Rafael Trueta, Tomàs Tusó, Jordi Vallès i Vlady*, pel cos de redacció i col·laboradors.

Solidaritat Catalana

A principis de gener va constituir-se a París « Solidaritat Catalana ». Reagrupa els Partits Republicans i els Fronts de la resistència de Catalunya. El manifest que han publicat en motiu de la seva constitució, fa una crida a les organitzacions obreres i a tot el poble en general perquè s'hi adhereixin.

El Comitè de França del Partit i el Delegat de l'Executiu han acordat fer, entorn de la Constitució de « Solidaritat Catalana », la següent declaració:

- I. — El nostre Partit ha vingut propugnant constantment la creació d'un Bloc Politic que reagrupi les forces dels republicans i les dels treballadors de Catalunya en la lluita contra el franquisme. Que aquesta relació de forces de Catalunya procuri influir les d'Euzkadi i d'Espanya en vistes a l'establiment d'un Pacte Peninsular.
- II. — Que tot i veient amb simpatia l'inici de cohesió que representa « Solidaritat Catalana », aquesta no expressa encara la concepció de Bloc Politic que en té el Partit, per manca de les representacions obreres i pageses de Catalunya en el seu si.
- III. — El nostre Partit, adherent avui del « Moviment Socialista de Catalunya », creu que ha d'ésser a través d'aquest front politic orgànic del Socialisme català que ha de prendre les determinacions d'aliança i la manera d'enfocar-les.

Per consegüent, el Partit facilitarà la tasca del Moviment Socialista de Catalunya en les consultes i coordinació prèvia de la política d'aliances entre tots els sectors obrers i pagesos, que ha acordat fer abans de prendre una determinació particular.

FRONT DE LA LLIBERTAT

« Front de la Llibertat », organisme popular de masses que té com a principi bàsic la defensa dels principis de llibertat dels homes i dels pobles, i que avui combat contra el règim franquista a casa nostra, reunint i exercitant les forces populars més combatives, ha portat aquest darrer temps una gran activitat que li han costat baixes doloroses. El company A. G. de Rindellots ha estat afusellat. Varis companys han estat emprisonats.

« Front de la Llibertat » ha fet sortir el mes passat tres publicacions i un opuscle a Catalunya, i un opuscle a França, tots en edicions catalana i castellana. Això representa un esforç editorial i de propaganda extraordinari que ha obligat al C. C. de « Front de la Llibertat » a demanar als organismes i militants individuals adherents, el màxim esforç econòmic, per a no ralentir la seva acció. Per altra part, el treball constant d'equipament de les seves seccions d'enllaç

i protecció, portat ara intensament, l'obliga a despeses que demana a tothom d'ajudar-lo a cobrir-les.

El nostre Partit, que té integrats a « Front de la Llibertat » els seus elements de resistència, demana a tothom de França que respongui a la crida.

L'acció de la resistència a Catalunya, va cada dia estructurant-se i els dos moviments representatius: « Front de la Llibertat » i « Front Nacional » procuren interessar-hi tots els altres sectors, per tal que la sensació de cohesió dongui confiança a tot el poble i accentui les seves manifestacions contra el règim. És un interès essencial dels dos « Fronts » de donar a Catalunya la sensació que al manifestar-se ells, en la seva actuació perillosa i constant, representen la voluntat i el pensament de tots els altres sectors polítics de Catalunya i de l'exili.

Per això, ells han fet els màxims esforços per a fer possible un reagrupament de forces per a la lluita contra França, i conjuntament amb els Partits republicans de totes les tendències han constituït « Solidaritat Catalana » i publicat una crida a totes les altres organitzacions, sobretot les obreres i pageses, per què s'hi adhereixin.

Dintre l'estat caòtic de la política d'aliances a tota la Península i a l'exili — a França, Àfrica del Nord i Mèxic — no podia esperar-se més la constitució d'un nucli inicial que que a Catalunya portés l'iniciativa d'una crida a un reagrupament. Algunes de les organitzacions polítiques i sindicals de Catalunya, no agrupades inicialment, tenen posicions ja establertes, particularment, de caràcter general que els dificulta l'integrar-se dintre una disciplina diferent, mentre no hi hagi un acord peninsular, que « Solidaritat Catalana » procurarà fer possible. En canvi, les organitzacions de disciplina catalana, obreres i pageses, es lógic que l'integrin amb més llibertat de determinació. La cosa immediata a fer, però, era que es formés el nucli inicial que fes la convocatòria, la crida a la mobilització de tot un poble.

Hi havia altres problemes que feien pressar el que els catalans donguessin el senyal de reagrupament. Es produïen aquests darrers temps, empesos pel desig de cohesió, una sèrie d'agrupaments als diferents països de l'exili, completament diferents uns dels altres i girant sovint entorn de personalitats més que de concepcions polítiques. Això produïa una desorientació a casa nostra, on aquestes diferències massa subtils d'apreciació no existeixen dintre una mateixa represiò. Ha estat Catalunya, doncs, la que amb més insistència venia demanant un reagrupament, amb prou autoritat política per a unificar-hi tots els partits. Retardant-ho, per a buscar més punts de coincidència, en un ambient desorientat i dividit hauria estat impolític. Calla que uns o altres prenguessin la decisió. Moltes vegades els exilats es debaten en unes concepcions que es formen i es desenvolupen en el propi exili, desenfocades sovint de les que es donen i determinen els organismes de la Península.

No ha estat sense dificultats la creació de « Solidaritat Catalana ». Ha costat un temps de contactes i reunions i sols la necessitat de no fer abortar un desig de cohesió i la responsabilitat de concretar-la en un organisme, l'ha feta possible.

« Front de la Llibertat » va protestar de la presència en la constitució de « Solidaritat Catalana » de Solà Canizares, en representació dels republicans de la Lliga Catalana. Per a « Front de la Llibertat » no era una raó el que Solà Canizares hagués intervingut activament a l'adveniment de la República i s'hagués manifestat al costat de Catalunya, de la República i contra Franco durant la guerra civil. « Front de la Llibertat » considerava que si bé Solà Canizares podia considerar-se un republicà, la manca de presència del moviment obrer a la constitució inicial de « Solidaritat Catalana », mentre existia la de Solà Canizares, republicà de

dreu, podria donar una interpretació errònea de « Solidaritat ». En canvi podia acceptar-se la seva adhesió posterior, a l'hora que, constituïda definitivament per l'integració del moviment obrer i pagès, « Solidaritat Catalana » establis el programa.

L'opinió de « Front de la Llibertat » no va predominar i l'adhesió del representant dels republicans de Lliga Catalana va ésser acceptada per les altres organitzacions.

Resposta de Josep ROVIRA, del « Front de la Llibertat » al questionari de « Foc Nou »

— Voleu dir-me la vostra impressió respecte el manifest ?

Encara que tots ho interpreten en català, cada tendència política de casa nostra té una manera diferent d'expressar-se. Cada una d'elles té una mena d'estil col·lectiu. Quan es tracta, com ara, d'interpretar en bloc aquestes diverses tendències, el tò s'ha d'eleva a l'altura del comú denominador que les uneix. El manifest de crida veig en donar el tò d'emoció nacional.

— Quin abast polític creieu vos que cal donar al moviment de « Solidaritat Catalana » ?

Les ocasions històriques no passen gaire sovint i seria un error imperdonable per a Catalunya, menjar aquesta. N'hem marcades tantes !

Al meu entendre, « Solidaritat Catalana » ha de tenir tres etapes, que costa de delimitar perquè s'interfereixen i responen a una sola concepció de política nacional, entorn sobretot, de dos problemes : el de sobirania i el de donar al poble de Catalunya un sentit de missió.

La primera etapa, és la de galvanitzar entorn seu la tensió i la voluntat de tot un poble perquè prengui confiança amb ell mateix. Maner-lo en la política de resistència i d'expulsió del franquisme a Catalunya i a tota la Península, en col·laboració amb Euzkadi i les forces republicanes i obreres espanyoles, per a el retorn a la legalitat republicana.

La segona, és una veritable obra de construcció i enrobustiment interior de Catalunya. És justa l'apreciació de que l'Estatut és una mena de trajo exquisit que es descia cada vegada que voleu fer un gest vehement però, pot ésser també justa la paradoxa de que demanem més perquè del que tenim no sabem que fer-ne. És una barreja de desig de sobirania i de capacitat de realització, la síntesi només la pot donar una bona orientació política. « Solidaritat Catalana » l'hauria de tenir. El desig de sobirania d'un poble no es pot discutir, hi té sempre dret. El que és a jutjar és l'orientació i la capacitat d'aplicació de les atribucions que aquest dret li dona. Cal fer-ne la prova en aquesta segona etapa.

El desig de sobirania ha de néixer de la necessitat d'una puixança ja efectiva i no de reaccions sentimentals d'impatència. Del món en guerra sorgiran formes noves de relacions econòmiques i una intervenció més profunda, organinament, de les forces socials de l'indústria i del camp en la vida de l'Estat que demanaran una adaptació i una rectificació de la reglamentació actual. Catalunya, per a posar-se al nivell dels altres pobles, no ho podrà defugir. I serà en detriment del seu propi enrobustiment i del ordre social si no té prou atribucions de sobirania per a que un Govern en prengui la responsabilitat i tingui prou autoritat per a fer-la prendre, també, a la voluntat popular.

La tercera etapa, lligada estretament a l'interior, és la de donar a Catalunya un sentiment de missió ; interès de viure com a poble. És l'única manera de desvetllar un sentit constructiu, dinàmic, en política.

Es per a garantir un equilibri i una normalitat en la vida interior de Catalunya, i en la de la República, que en el manifest de la « Solidaritat Catalana » es fa la constatació de la insuficiència de les dues Cartes Fundamentals. És condició indispensable per a l'estabilització de la República i per a prevenir el retorn a noves situacions de força de les capes reaccionàries que es resisteixen a la democràcia republicana — que prenen la seva força orgànica en la estructura unitària de l'Estat — de dotar a la República d'un sistema federatiu que al mateix temps que regula d'una manera ordenada les formes de convivència esbassina les bases d'aquestes reaccions periòdiques. No ens enganyem nosaltres mateixos. L'experiència ens ha demostrat que no podem trobar la nostra seguretat amagant el cap sota l'ala i que és vital per a nosaltres que assegurem l'estabilització d'un règim lliberal a la Península. Per les seves tradicions liberals les seves característiques polítiques i econòmiques i la seva condició peninsular, Catalunya té el deure d'interessar-se a aquesta missió i d'interessar hi els altres pobles de la República.

Però, per a tot això cal l'existència d'un clima de confiança i de fe, que per arribar hi cal que els dirigents aportin audàcia en les concepcions i el poble més disciplina i menys derrotisme. Tant per tant.

— Com creieu que reaccionaran les masses proletàries de casa nostra ?

Totes les masses populars, les obreres i les pageses de Catalunya, fa temps que esperen la unió de totes les forces antifeixistes. Som nosaltres que anem en retard a la seva voluntat. Elles més que ningú sofreixen de l'ocupació franquista i ningú com elles ha de tenir més interès en alliberar-se'n « Front de la Llibertat », la base del qual, es format per aquestes masses, representa un índex d'aquest anhel d'unió.

El problema per a elles és de sentir-se ben interpretades. Crec que si s'han de defraudar no serà perquè s'enterin de la constitució de « Solidaritat Catalana » sino pel que aquesta sapiga realitzar. Per això esteu convençut que les organitzacions obreres i pageses respondran a la crida, identificant-se al desig de les masses que llueixen allà baix. En la resistència clandestina el colze a colze es més acentuat que en la normalitat i és lògic que el desig seu sigui que aquesta entesa es reflecti en un organisme superior únic.

Sense l'adhesió de totes aquestes masses populars « Solidaritat Catalana » sofriria d'una greu infirmitat.

Avui, pels obrers i pagesos que formen la gran majoria del poble de Catalunya, el sentiment de catalanitat no és una qüestió de tendència política. Fins i tot els no catalans, que han fet del nostre país llur patria d'adopció, s'identifiquen amb el nostre problema nacionalitari per a totes aquelles essències liberals i qualitats progressives que representa, que nosaltres ens semblen peculiars i que per a ells esdevenen universals.

— Esteu content del treball de resistència fet conjuntament a Catalunya pel « Front de la Llibertat » i el « Front Nacional » ?

Al fons és tot un poble i totes les organitzacions obreres i republicanes les que fan resistència. És perquè tot el poble sent hostilitat contra l'ocupant que neixen els moviments orgànics de resistència, a fi d'orientar-lo i organitzar-lo en la lluita. A casa nostra, des del començament l'adaptació del poble al nou règim va resistir-se. Un mateix enemic i un mateix sentiment de combatre l'uneix a tothom per damunt de les diferències polítiques. Forçosament havien de néixer organismes amplis populars, que identifiquen sin aquesta voluntat de resistència, sense imposar disciplines polítiques tradicionals. Masses i joventuts que en tots aquests anys no han pogut educar-se políticament dintre els rengles de partits i organitzacions, no es senten així abandonades i s'exerceixen a lluitar per un interès comú i per la idea bàsica de Llibertat. « Front de la Llibertat » i « Front Nacional » han marxat junts en aquest treball de retornar la confiança a les masses en el seu propi esforç.

L'interès, ara, és de que es coordini l'acció de resistència de totes les organitzacions, a més de la dels Fronts de resistència, en un organisme director únic que pugui garantir la implantació de la normalitat en l'interior i dongui la confiança necessària, a l'exterior.

Alguns dels resistents han estat afusellats i d'altres omplen les presons: La ferocitat de la repressió no minva. Si l'ombra del President Companys els ha anat a fer costat, que sigui ara « Solidaritat Catalana », amb l'afusellament de tothom, la que amb la seva presència en la lluita els reconforti i accentui l'esperança de llibertat, que perquè estant segurs de la victòria, mai l'han perduda.

Vida del Partit

CATALUNYA

La repressió franquista a Espanya s'ha aguditzat violentament a conseqüència dels esdeveniments polítics i militars d'aquests darrer temps.

Les detencions d'elements « sospitosos » a Barcelona han estat practicades per centenars. Els afusellaments d'adversaris del règim han reprès amb furor més sàdic, si hi cap, que mai.

Era fatal que entre aquestes detencions haguessin de comptar-s'hi camarades del Partit, per tal com aquest ha estat sempre i està en primera línia del combat contra la dictadura brutal que rega amb sang les terres ibèriques.

El camarada A. G., membre del « Front de la Llibertat », era, a la vegada, militant indomtable del Partit. Llançava en un camp de la Selva quant s'hi presentava la policia armada falangista. S'el·ludien a la masia. Un registre minuciós no hi trobàren altre cosa que un full publicat pel « Front de la Llibertat ». Transilat a Santa Coloma de Farnès. Quatre hores més tard, el camarada A. G. queia per a sempre més, abatut per les bales d'una canalla covarda que epilòga una farsa tràgica amb crims idèntics als emprats a l'iniciar-la.

FRANÇA

Volem parlar en aquest butlletí de la qüestió disciplina dins del Partit. Però volem fer-ho amb l'extensió necessària. L'abundància d'original sobre qüestions igualment transcendents ens obliga a deixar-ho per a un número ulterior el qual seguirà d'aprop el present.

Voldríem, però, que les ratlles de l'enunciat anterior invitésin a la reflexió al reduït nombre de militants que tant a la lleugera es dedica als exercicis d'una gimnàstica sofística que, si un descàndid pot comportar, haurà de recaure ineludiblement damunt dels propis exercitants.

El nostre Partit no és un circ on s'hi pugui fer exhibicions de malebarisme més o menys polític. Tenim unes normes tradicionals de les quals el Comitè de França no s'aparta, però que exigeix que cap militant tampoc no s'en separi. Ningú en el nostre Partit les normes democràtiques del qual són incontestables, no pot argumentar que manqui de conductes normals per l'expressió del seu pensament. Tot el contrari. El Comitè de França és el primer en estimular el sentit crític de tots els camarades. Però que aquesta estigui ben convençuts que ni el Comitè de França ni el Comitè Executiu del Partit no toleraran la persistència en el seu al d'uns quants que no saben conformar-se a fer de militants ni acceptar democràticament les decisions de la majoria. Que es donguin compte de la responsabilitat que contraven en aquests moments de gestació política i no es deixin alentir per uns quants que vesteixen la seva qüestió

d'amor propi i la manca de posicions polítiques amb una fraseologia pseudo-revolucionària. Són els qui han portat el Partit a l'actual situació i ara es queixen perquè els altres volen aixecar-lo.

La nostra contribució penosa als cementiris i a les presons de l'Espanya de Franco i de Hitler, és incompatible amb l'esperit de penya de cafè que el clima, avui benigne, de l'emigració encomana a uns quants companys que interpreten la disciplina segons el seu gust particular.

La immensa majoria del Partit que ha manifestat la seva repulsa contra tals procediments, pot tenir l'absoluta certesa que el Comitè de França obrarà en conseqüència, si aquesta actitud no volen rectificar-la.

ASSEMBLÉES D'INFORMACIO

El Comitè de França tenia el propòsit de celebrar una reunió de Secretaris polítics de seccions departamentals a finals d'aquest mes. Tenint en compte la importància dels esdeveniments polítics als quals, de preferència, hem consagrat aquest Butlletí, el Comitè de França ha estimat més útil el fer Conferències d'informació, la celebració de les quals està en curs. Les seccions seran avisades oportunament pel dia de la convocatòria.

CIRCULARS

No n'hi ha prou de tenir una posició política i tenir fe en ella. Cal que els militants es facin càrrec que el Partit forma la seva capacitat de realització en la suma d'activitats dels seus militants.

El Comitè de França ha publicat les Circulars n.º 1, i II i el Butlletí n.º 1 on hi ha instruccions a seguir i peticions a respondre que són indispensables per a la vida organica i per tant política del Partit.

Alguns Comitès i Delegats Departamentals i diversos isolats no han respost encara les peticions a que les circulars i el Butlletí interior fan referència.

El que no hagi rebut aquesta documentació que la demani al Comitè de França.

COTITZACIONS

Existeix una certa irregularitat en la qüestió administrativa del Partit. Hi ha militants que no cotitzen la quota mensual. Alguns per raons justificables. D'altres per motius ignorats. El Comitè de França declara: que aquells companys que no hagin estat exceptuats de cotitzar per llurs respectius Comitès Departamentals i amb l'aprovació del Comitè de França, seran considerats membres simpatitzants del Partit i, per tant, perdran tots els drets d'afiliat.

NOTES ADMINISTRATIVES

Les comandes de l'opuscle « Resposta al President de Catalunya — Lletre oberta al Senyor Churchill », cal adreçar-les al camarada:

Josep Coll 13 rue Pardal, Perpignan (P.O.).

Les liquidacions d'aquests opuscles han d'ésser fetes per gir postal a Antoni Iborra 13, rue Bassano, París (XVI), Compte Chec Postal n.º 4163-90 Paris.

Cada vegada que s'efectui un gir postal al compte abans esmentat, cal que sigui seguit d'una carta explicativa del concepte de l'operació.